

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Krønikens Gienmæle

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 53. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1813_208-txt-shoot-idm1346.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Nei, Talen om Steffens er visselig ingen Lovtale over ham, men en, i det Hele, sand Tale om hans Gaver og hans Idræt herinde, begge Dele kiender jeg temmelig nøie, thi jeg var selv hans Tilhører og havde Leilighed til ubemærket at give agt paa ham. Han var ikke Christen, men han var ikke heller Uchristen, han vaklede mellem begge, derfor brugte han ikke sine store, sieldne Gaver rettelig, men skal Man derfor tie om disse, tie om det, som udrettedes ved ham? Det var en lastelig Eensidighed, som Christendom misbilliger saare, det var ogsaa at røve den Gud sin Ære, i hvis Haand alle ere Redskaber, enten de vil være det eller ikke; det var Utaknemmighed, da jeg selv ved Steffens vaktet til Eftertanke. Jeg har dømt ham ikke som han kunde ønske hvis han end tænker som før, jeg har udsagt min Glæde over en Virkning af hans Ord paa hvilken han neppe tænkte, som han i det mindste ei havde til Hensigt. At han talte med saadan Ild og Kraft at fængelige Siæle blussede, at den Opmærksomme stundum holdt Aanden, at den dristigste knap skulde vovet at reise sig, og sige ham imod, det veed alle hans agtsomme Tilhørere; at hans Tale om Christus forbausede adskillige theologiske Studentere det er ogsaa vitterligt og selv var jeg een af dem, at den Sæd som udstrøedes ved ham, i nogle Hjerter under Guds Velsignelse opvoxte til ærlig, gammeldags Christendom, det er ogsaa vist, thi om mig selv og Een til veed jeg det bestemt, og skulde vi være de eneste som ved ham opvaktet til alvorlig Eftertanke? det bør jeg ikke mene, men i al Fald maa vi gladelig komme Steffens ihu og lovsynge den Gud som vender Alt til det Gode. Er det nu ydermere vist, at Steffens stemmede Oehlenschlægers Harpe og at dens dybe Toner stemte mange Sjæle til at mærke paa Jesu Tale, maa da ikke en Christen taknemmelig beundre Guds urandsagelige Raad; men Hint er jo vitterligt og dette er jeg i det mindste vis paa, ligesom jeg veed, at Oehlenschlægers Digte have paa mig havt en vel uberegnelig, men overordenlig Indflydelse. Derfor elsker jeg den Grubler og den Digter saa inderlig, om de end forsmæde min Roes og foragte min Varsel, om de end ville mene, at det er dumdrstig Hovmod som taler, naar jeg harmes og sukker over at de ei ere blevne hvad Gud beskikkede dem til, mine Overmænd i mange Maader.